

meelse, et tema nüüd oma kurwa meelelisele isale üht paremat eluforda mõis valmistada ja pidi valmistama. Ruttu astus tema koopast välja. Väljas oli jenni raske lõue-pilve tõusnud. Wälk paistis ja mürin kärgatas lorruga, marutuul puhus üle saare, raske wihm woolas maha. Folker pidi koopasse tagasi pugema, kunni maru üle läinud oleks. Hirmuga mõttles tema oma ülsiku isa peale. Kuida wälkus hirmuwärin läbi tema teha, kui koduteele läinud ja selle uheti juure jõudnud oli, mille taga isa maja seis! Majast ei olnud muud järel, kui kuumaw prügi-hunnik ja isa, waene isa, kes ennast ise aidata ei suutnud, oli langewa puru alla jäänud, oli ära põlenud. Järskus kurwastuses ja ahastuses langes noor mees mure peale maha. Nüüd oli tema aina üksi maa peal ja teda waewas mõte, et tema oma leidust peites oma isat oli abita jätanud. Kuumas palwes tõstis tema oma südant Jumala poole, oma pattu kahjettetes. Seal ei olnud jo kedagi, kellele tema oma ahastust oleks kurta mõinud, kui kõikide nägija, kes aga ka kõikide fiinitaja on.

See oli üks raske elu, mis nüüd algas. Üksi istus Folker onnis, mida waewaga üles ehitanud, oma elu üle ja waadi mõistatama peal-kirja üle järel mõeldes. Tema rindus aga fiinitas

ennast nõu, mitte wõida, kunni tema seda täsku, mida Rõigefõrgema juhatuseks pidas, ära mõistnud ja täitnud oleks. — Et tema ise selle peal-kirja tähendust välja arvata ei suutnud, siis mõttis tema nõuaks, oma waga ja targa sõbra Ansgari juures juhatust otsida. Sellepärast mat-tis tema koopa kinni, kus kulla-waat sees oli, ja kui temadel Emdeni kaupmehed jälle senna tul-wad, siis müüs tema kõik omad loomad nendele, mõttis natuke leitud kullast ja sõitis suurele maale, Ansgarit otsima.

Pea oli Volkumi klooster leitud, aga wana munk oli suremas. Ansgar suutis küll veel lei-tud wara saladust ja pealkirjast kuulda, pidas ka kõik Jumala juhatuseks, temal oli ka veel jõudu noorele mehele ära seletada, et õnne otsimine lei-tud wara mõistlikku tarwitamist tähendab, aga kui tema teise kirja tähendust armas leidnud olema ja seda oma filma läikimisega noorele mehele näi-tas, siis mõis tema ainult veel ütelda: „Otsi neid . . .“. Seal waitis, mõlad liikusiwad veel tasakesti; wana truugi mehe film kustus. Mõista-tuse mõistmist oli tema teise ilma kaasa võtnud.

Kurwa südamega saatis Folker teda wiimasele rahu-paigale. Nüüd oli kõik nõuu otsas, wiimane nõuuandja oli lahkunud. Tema kurwastus oli seda suurem, et tema wana munga filma wiimastest